

Dělej to, co máš, a soustřed' se na to, co děláš

“Chceš být opravdu svatým? –
Vykonávej malé povinnosti
každého okamžiku: dělej to, co
máš, a soustřed' se na to, co
děláš” (Cesta, bod 815). Tento
citát z knihy Cesta, sbírky
duchovních rad a podnětů k
rozjímání, vhodně
charakterizuje poselství jejího
autora, blahoslaveného
Josemarii Escrivá de Balaguer.

25.02.2002

9. ledna 2002 si připomínáme sté výročí narození tohoto katolického kněze, původem ze Španělska, jenž po celý svůj život neúnavně pracoval na naplnění vize, kterou mu dal Bůh spatřit, když mu bylo 26 let, a kterou postupně přijaly za svou tisíce lidí na celém světě.

Základem této vize je přesvědčení, že laičtí křesťané jsou povoláni k dokonalosti stejně jako kněží či řeholníci. Muži i ženy, každý na svém místě uprostřed světa, mohou použít svou práci, své rodinné i jiné povinnosti jako prostředek k posvěcování sebe i prostředí, v němž žijí. Nepotřebují se přitom uchýlovat do ústraní klášterů ani odlehlých poustev, mohou či dokonce mají usilovat o svatost takříkajíc “na ulici”.

To ovšem neznamená, že by měli rezignovat na duchovní život, právě naopak. Msgr. Escrivá neúnavně

připomínal význam častého
přístupování ke svátostem,
intenzivní modlitby a vhodné
duchovní čtení: “Skutečně si myslím,
že vážnému nebezpečí ztráty pravé
cesty se vystavují ti lidé, kteří se
vrhají do všelijakých činností, jsou
nadmíru činorodí, a přitom
zanedbávají modlitbu, oběť a další
prostředky pravé zbožnosti: časté
přijímání svátostí, meditaci,
zpytování svědomí, duchovní čtení,
horlivou úctu k nejsvětější Panně a
andělům strážným ... To všechno činí
den příjemným, protože z
duchovního bohatství proudí Boží
sladkost a štěstí, jako med z
plástve” (Boží přátelé, str. 40, bod
18).

Nutným vyústěním bohatého
duchovního života je pak zájem o
dobro druhých, v první řadě lidí v
našem nejbližším okolí; rodiny,
spolupracovníků a přátel, především
touha přiblížit i jejich duše k Bohu.

Křesťan, který by se necítil bát apoštolem, by podle bl. Josemaríi neprožíval své křesťanské povolání důsledně. “Žhnoucí nadšení získávat druhy v apoštolátu je jisté znamení toho, že ses opravdu ,odevzdal‘ Bohu” (Cesta, bod 810).

Mimořádný důraz Msgr. Escrivá kladl na práci. Důsledné vykonávání svěřených úkolů, pokud je založeno na správném úmyslu, se může stát modlitbou. Křesťan je Bohem velkoryse povolán ke spoluúčasti na stvořitelském díle a nemá tedy práci chápat jako trest, nutné zlo nebo něco, co je třeba ošidit. Protože v konečném důsledku je adresátem našich výkonů vždy Bůh, máme se snažit každou práci podle svých schopností vykonávat co nejlépe, a to i tehdy, když “nás nikdo nevidí”. Není přitom podstatné, zda máme prestižní povolání, či zda vykonáváme tu nejobyčejnější práci. Nezáleží ani na tom, zda nám práce

přinese světský úspěch a uznání.
Důležité je to, že jsme ji vykonávali s láskou.

Blahoslavený Josemaría rovněž často zdůrazňoval, že podstatnou součástí křesťanského ideálu je kříž a proto se křesťan ve svém životě nemá vyhýbat oběti a sebezáporu. To ovšem neznamená, že by křesťané měli být zachmuřenými pesimisty, kteří na život nahlízejí jako na “očistec na zemi”. Má-li někdo důvod k radosti, pak je to právě křesťan, který si uvědomuje, že je v každém okamžiku milován Bohem, svým Otcem, a to láskou která je slovy bl. Josemarii “větší, než láska všech matek na světě”. To, že se někdy tato láska projevuje malými či většími protivenstvími, je paradoxní skutečnost, jejíž správné pochopení nám pomůže dosáhnout hlubokého vnitřního klidu bez ohledu na vnější okolnosti.

Ti kdo měli to štěstí, že mohli přímo poznat Msgr. Escrivu, se shodují na tom, že přímo vyzařoval optimismus a duševní rovnováhu, založenou na tomto postoji Božího synovství. Sejný dojem jistě získají i ti, kdo se mohli s jeho osobností seznámit alespoň prostřednictvím videozáznamů nebo knih (vedle zmíněné Cesty vyšly česky i dvě podobné sbírky Brázda a Výheň a dva sborníky homilií Jít s Kristem a Boží přátelé a texty k modlitbám sv. růžence a křížové cesty, připravuje se vydání sbírky rozhovorů).

Je samozřejmé, že pro své poslání byl bl. Josemaría vybaven mimořádnou milostí. Je ovšem velmi důležité, že na tuto milost odpověděl rozhodným “ano”, a cele se svěřenému úkolu odevzdal. Od 2. října 1928, kdy díky nadpřirozenému vnuknutí poznal, co je jeho úkolem, neúnavně a s maximální obětavostí získával muže i ženy pro ideál křesťanské

dokonalosti uprostřed světa. Dnes se k jeho odkazu hlásí tisíce lidí v nejrozličnějších zemích celého světa, zejména laiků, ale i kněží, sdružených v Prelatuře Opus Dei a Svatého Kříže, kterou bl. Escrivá založil, ale rovněž mnoho lidí mimo ni.

Letošní jubileum je výzvou k zamyšlení nad tím, jak ideál, který blahoslavený Josemaría na základě Božího vnuknutí zprostředkoval mnoha lidem, lépe uvádět v život a jak jej dále přibližovat ostatním. Vždyť i pro tuto dobu, stejně jako zřejmě pro každou dobu, platí, to co blahoslavený Josemaría napsal do své Cesty v roce 1939, totiž že její krize jsou krizemi svatých.

Petr Puš

Časopis Meziřádky, leden-únor,
2002

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/delej-
to-co-mas-a-soustred-se-na-to-co-delas/](https://opusdei.org/cs-cz/article/delej-to-co-mas-a-soustred-se-na-to-co-delas/)
(23.01.2026)